

HỒI 46

LỘ RÕ CHÂN TƯỚNG

Việc Tiền Công Thái thay đổi thái độ, chính là có người trong Cái Bang đã xác nhận Kim Bất Hoán đúng là một môn đệ kỳ cựu của Cái bang y như Kiều Ngũ đã nói, chỉ có điều người ấy không rõ việc chính họ Kim đã tự ý thoát ly quan hệ từ lâu. Do đó, lẽ tự nhiên, về phương diện qui củ của Bang phái, Tiền Công Thái phải thủ lễ mặc dù hẳn không muốn bởi cái dáng cách nghênh ngang của Kim Bất Hoán.

Thấy Tiền Công Thái xuống nước, Kim Bất Hoán càng làm già:

- Không sao, không sao... kẻ không biết kẻ như vô tội... ta không trách cứ gì người đâu.

Khác hơn Tiền Công Thái ở chỗ trước hẳn học, sau lại co ro, Cao Tiểu Trùng cứ cười hề hệ:

- Vậy chẳng hay lão gia đến đây có điều chi muốn chỉ dạy chúng tôi chẳng?

Kim Bất Hoán hắt mặt:

- Ta đến đây cốt muốn nói cho các người biết rằng, “rắn không đầu rắn chết”, Cái Bang có hằng mấy ngàn đệ tử mà không có Bang chủ thì còn ra thể thống gì đối với giang hồ, cho nên nếu không tính sớm điều ấy Cái Bang sẽ càng ngày càng suy sụp và đi đến chỗ tan rã.

Cao Tiểu Trùng hỏi:

- Vậy thì chắc lão gia muốn làm Bang chủ?

Hỏi sượng vì câu hỏi có tính cách “móc họng” của họ Cao, Kim Bất Hoán đỏ mặt thét lên:

- Súc sinh, câm họng lại. Ngồi vị Cái Bang Bang chủ tưởng ai muốn làm là nhảy đại lên sao? Nhưng nay Tam vị trưởng lão đã qui tiên, thì tự nhiên phải chọn một người khác chứ.

Coa Tiểu Trùng cứ cười hề hề:

- Nhưng trường hợp treo ngoe này thì phải tuyển chọn Bang Chủ bằng cách nào đây?

Kim Bất Hoán nói:

- Theo thông lệ, bất cứ một Bang Phái nào trong võ lâm, lúc muốn tuyển chọn Bang Chủ, nếu không phải bằng vào lai lịch thanh danh, thì phải bằng vào

võ công cao thấp. Chuyện thông thường như thế mà người cũng không biết nữa à?

Cao Tiểu Trùng cười híp mắt:

- Nếu như thế thì khỏi phải tuyển chọn.

Kim Bất Hoán tròn tròn con mắt chột:

- Người muốn nói gì?

Cao Tiểu Trùng nhún nhún vai:

- Nếu luận về danh vọng tư cách, thì lão gia tự nhiên là tối cao rồi, còn nếu muốn so về võ công thì những môn hạ Cái Bang có mặt nơi đây đâu phải là đối thủ cả lão gia? Bằng cả hai cách ấy, lão gia nhắm mắt cũng đã cầm chắc được ngôi vị Bang chủ trong tay rồi, còn bày đặt tuyển chọn làm gì cho mệt.

Ngồi trong rạp Chu Thất Thất gật gù mỉm cười: “Cái gã xem ngơ ngơ ngáo ngáo thế mà lại thông minh... cho dù da mặt của Kim Bất Hoán có dày như mo cau, câu nói xốc hông của gã cũng sẽ làm cho mỏng bớt...”

Nhưng không, quả thật Kim Bất Hoán da mặt còn dày hơn mo cau, câu nói của Cao Tiểu Trùng chẳng những không làm cho hắn nhột, mà hắn lại còn cười trôn tráo:

- Hay, nói có lý. Nếu ai cũng như người, nếu ai cũng không có gì gọi là dị nghị, thì ta cực chẳng đã phải vì nghiệp cả của Cái Bang mà kê vai gánh vác chớ biết sao.

Và hắn quay nhìn bốn phía mà cất giọng khàn khàn:

- Có ai dị nghị gì không?

Tất cả môn đệ Cái Bang hướng về Tiên Công Thái, Tiên Công Thái ngó Cao Tiểu Trùng...

Cao Tiểu Trùng thì lại đưa bộ mặt ngơ ngơ cười hềng hềch...

Quần hào ngồi trong rạp xôn xao...

Kim Bất Hoán khoái chí cười ha hả:

- Đã vậy thì lão gia đành phải...

Thình lình có một giọng nói rồn rảng cắt ngang câu nói của hắn:

- Tùy ở môn hạ Cái Bang muốn chọn ai làm Bang chủ thì chọn, nhưng riêng Kim Bất Hoán là không được.

Kim Bất Hoán giận dữ quắc con mắt chột hướng vào đám đông trong rạp:

- Ai? Kẻ nào nói câu đó?

Nơi chỗ dành cho quan khách một người cao lớn đứng phất lên:

- Kẻ này đây. Kiều Ngũ đây.

Câu nói chưa dứt, “Hùng Sư” Kiều Ngũ đã tung mình lao ngay vào giữa. Hơi gió mạnh đã làm cho những ngọn đuốc chung quanh lập loè muốn tắt.

Hùng Sư Kiều Ngũ chống nạnh tay đứng sừng sững trước mặt Kim Bất Hoán.

Da mặt Kim Bất Hoán đã sầm mét chệt như gà mái, bây giờ lại càng xám xịt:

- Ngươi, lại cũng là ngươi.

Kiều Ngũ cười nhạt:

- Kể như là vận khí của ngươi quá xấu, cho nên hôm nay lại có mặt ta.

Kim Bất Hoán hầm hầm:

- Ta với ngươi có thù oán gì mới được chứ? Tại... tại sao ngươi cứ theo phá ta hoài vậy chứ?

Kiều Ngũ cười gằn:

- Trong thiên hạ bất cứ kẻ nào làm bậy đều sẽ phải khốn đốn với Kiều Ngũ này chứ đâu phải chỉ riêng ngươi? Cái con người chỉ biết có lợi chứ không kể gì phải trái như ngươi mà làm Bang chủ Cái Bang thì chắc giang hồ sẽ loạn.

Kim Bất Hoán nhăn nhó:

- Nhưng đây là chuyện của Cái Bang chúng ta, có can gì đến ngươi chứ?

Kiều Ngũ thét lên:

- Nhưng ta cứ can thiệp thì ngươi lại làm gì?

Kim Bất Hoán nghiêng răng kèn kẹt, nhưng đứng lên làm thinh không nói ra lời.

Tiền Công Thái kéo Cao Tiểu Trùng ra một bên hỏi nhỏ:

- Tại sao sư đệ vừa rồi lại nói như thế?

Cao Tiểu Trùng cười hì hì:

- Tôi biết bằng hữu giang hồ sẽ có người phản đối việc làm bất chính của hần, trong khi mình không có cách gì bác hần được thì đành phải trông cậy vào người khác vậy chứ sao.

Tiền Công Thái lắc đầu:

- Không biết chuyện này rồi sẽ dẫn đến đâu.

Cao Tiểu Trùng cứ so vai cười mà không nói...

Chợt nghe Kiều Ngũ quát lên:

- Kim Bất Hoán, ta không phải cố làm bẽ mặt ngươi, chỉ cần toàn thể môn đệ Cái Bang thành tâm thành ý tôn ngươi làm Bang Chủ, thì ta quyết không bao giờ có ý kiến gì cả, nhưng nếu ngươi dùng sức mạnh mà uy hiếp thì ta quyết không dung.

Kim Bất Hoán chụp cơ hội:

- Thì đây chính là bản Bang đệ tử bằng lòng mà...

Cao Tiểu Trùng xôm tới cười hề hề:

- Nếu dựa vào lai lịch ngày xưa và võ công mạnh yếu, thì đệ tử Cái Bang xin chịu thua, còn nếu bảo đây là do thành tâm thật ý suy tôn, thì tại hạ nhân danh môn đệ Cái Bang mà có đôi lời đính chính.

Kim Bất Hoán giận dữ:

- Súc sinh, ngươi... ngươi dám bác bỏ ta à?

Kiều Ngũ cười gằn:

- Kim Bất Hoán, đừng có nhiều lời vô ích, nêu ngay bây giờ ngươi không biết điều rời khỏi nơi đây, thì cứ tự nhiên vo tay áo lên giao đấu, chứ không cần phải cãi lẽ gì cho rộn chuyện.

Kim Bất Hoán xắn tay áo thét lớn:

- Kiều Ngũ, ngươi cho rằng ta sợ ngươi à?

Kiều Ngũ lắc đầu:

- Không, không ai sợ ai cả, lẽ phải là hơn thôi. Sao? Ngươi đã sẵn sàng chưa?

Kim Bất Hoán xắn tay áo lia lịa, nhưng trước sau cứ đứng y một chỗ...

Ngay lúc tình thế cực kỳ quần bách, chợt có một giọng nói vang lên:

- Kim Bất Hoán, sợ gì chứ? Chuyện riêng của Cái Bang thì ăn nhằm gì đến người ngoài.

Giọng nói thật huyên đãi, y như một người ho lao ráng nói, một giọng nói thật yếu ớt, nhưng ai cũng nghe rất rõ ràng như người nói kê sát mang tai, cái giọng “âm dương quái khí” ấy phát ra làm cho ai ai cũng phải giật mình...

Cái rạp mà môn đệ Cái Bang dựng lên làm thành một thứ nhà sàn, về bên trên nóc bằng và dùng tre đan vào nhau chứ không phải lợp lá, trên mái tre tranh tối tranh sáng ấy không biết từ bao giờ đã có một người ngồi sẵn, chính người ấy đã phát ra giọng nói kỳ dị..

Mọi người theo hướng nói dòm lên và đều thấy rúng động, vì người đó chính là lão già có tên Hàn Linh, lão già cụt chân sử dụng “Thôi trung kiếm” đã mời Trầm Lăng uống rượu và đã bị bại bởi Trầm Lăng tại Duyệt Tân Lâu.

Chu Thất Thất trở mắt lăm lăm:

- Thì ra là lão... cái lão kỳ cục đã một mình uống hết bảy tám bầu rượu đây mà...

Kiều Ngũ cũng đã nhận ra và quát lớn:

- À... lại là ngươi. Ngươi muốn can thiệp cho Kim Bất Hoán à?

Hàn Linh lạnh lùng:

- Ta chưa hề quen biết hần, nhưng ta muốn nói chuyện công bình.

Kim Bất Hoán được nước hòa theo:

- Đúng, đúng, vị lão gia ấy nào đã quen biết gì ta, nhưng tại vì ngươi sinh sự cho nên ai trọng nghĩa cũng đều phải ra miệng chứ.

Kiều Ngũ giận dữ quát lên:

- Được, ngươi đã muốn can thiệp thì ta sẽ giải quyết cho.

Lẽ tự nhiên Kiêu Ngũ đã quá biết lai lịch của Hàn Linh thì còn lạ gì âm mưu của

hần.

Kim Bất Hoán mà được ngôi vị bang chủ Cái Bang, lẽ tự nhiên giang hồ sẽ loạn, phần lợi sẽ nghiêng nhiều về phía Khoái Lạc Vương, và một con người chỉ biết ham lợi

như Kim Bất Hoán, tự nhiên sẽ rất dễ dàng bị mua chuộc, mà một khi Kim Bất Hoán được làm Bang chủ Cái Bang và đã bị Khoái Lạc Vương mua chuộc rồi, thì tai hại đối với võ lâm sẽ không sao lường được.

Là một con người tính nóng như lửa đốt, đã biết rõ âm mưu đen tối ấy, Kiêu Ngũ không sao dằn được nên khi nói vừa dứt tiếng họ Kiêu đã tung mình về phía Hàn Linh...

Hàn Linh cười gằn:

- Muốn chết thì cứ lên mà chết.

Hoa Tứ Cô hét hãi kêu lên:

- Ngũ ca, hãy đề phòng “Thôi Trung Kiếm” của hần tẩm độc rất dữ...

Kim Bất Hoán vỗ tay cười lớn. Quần hào đứng dậy xông vào...

Kiều Ngũ đã lên đến rất mau và không nói thêm một lời nào, song quyền đã vù vù cuốn tới...

Hàn Linh cười khẩy một tiếng tung mình đứng dậy, từ dưới hai chân cột của hần hai đạo kiếm quang vút thẳng vào yết hầu Kiêu Ngũ như hai luồng điện xanh rờn.

Kiều Ngũ nghiêng xéo mình thoe thế “Bá Vương Ngự Giáp” đường kiếm trượt phớt qua...

Nhưng, “Thôi Trung Kiếm” của Hàn Linh vốn là “Oan Ương Song Phi”, cho nên kiếm thứ nhất vừa vượt thì kiếm thứ hai đã tới, và đường kiếm thứ hai cũng nhằm đúng yết hầu của đối phương...

Đường kiếm thứ hai tuy là phát ra sau, nhưng kỳ thực thì chỉ trong đường tơ kẽ tóc, nếu không muốn nói cùng một lượt, hay cũng có thể gọi là đến trước, vì nó chặn đứng cái đà lui lại của đối phương, nếu muốn thoát khỏi đường thứ nhất, nghĩa là nếu Kiều Ngũ tránh được kiếm đầu, thì kiếm sau đã chặn đứng đường rút lui.

Thế kiếm “Song Phi” vừa lẹ lại vừa ác...

Quần hào cắn môi tái mặt ...

Hoa Tứ Cô rúng động kêu lên:

- Ngũ ca. ...

Quả thật Kiều Ngũ đã lâm vào hiểm cảnh, vì đà lui tránh cũ đã hết, mà sức mới chống ngăn lại chưa kịp bắt đầu...

Bằng vào tình thế đó, cho dù thấy trước mũi kiếm, Kiều Ngũ cũng khó lòng tránh thoát.

Nếu cố gắng tránh thêm một lần nữa, sẽ không làm sao giữ được thân mình quân bình, đà thế tự nhiên là phải té, mà đường kiếm lẹ còn hơn điện xẹt, trước khi té để biến sinh thế khác thì nó đã ghim trúng yết hầu rồi...

Đúng là một tình thế không còn lối thoát.

Đã không thể tránh, mà cũng không thể tấn công, con đường duy nhất là con đường chết...

Hoa Tứ Cô chột nghe lòng thất lại...

Nhưng, Kiều Ngũ quả là hay. Một điều hay không ai tưởng tượng được.

Trong lúc sinh mạng như ngàn cân treo sợi tóc ấy, Kiều Ngũ vụt rùn mình ấn soạt hai chân, số tre ken khít vào nhau để làm thành mái rạp dứt dây dạt hẳn ra tạo thành dưới chân một lỗ hồng lớn, Kiều Ngũ tụt luôn xuống dưới.

Đường kiếm của Hàn Linh đâm vào khoảng trống...

Vừa lọt xuống bên dưới, Kiều Ngũ đã nghiêng mình tà tà tránh dạt ra gần một trượng.

Hàn Linh cũng tụt xuống theo và nhẹ nhàng rơi xuống ngòi yên trên một chiếc

bàn.

Tiếng kêu khiếp đảm của Hoa Tứ Cô trở thành tiếng hoan hô hoà với tiếng vỗ tay tán thưởng của quần hào vọng lại.

Có thể nói Kiều Ngũ thoát được thế kiếm “Song Phi” của Hàn Linh không phải nhờ ở tuyệt chiêu mà là nhờ một “kỳ chiêu” hạn hữu.

Đôi mắt của Hàn Linh và Kiều Ngũ xia vào nhau như điện...

Hàn Linh ngửa mặt cười sáng sặc:

- Thật không dè môn đệ cái Bang làm cái rạp trúc sài này mà có tác dụng cứu cho người mạng sống. Bởi vì cái lưới biếng buộc dây cầu thả của họ, người mới có thể moi một cái lỗ để thoát thân.

Câu nói của Hàn Linh quả thật là độc ác, nhưng một người đã thành danh như Kiều Ngũ đâu có thể vì một nói ấy mà tức tối...

Họ Kiều chỉ cười gằn:

- Đúng, nếu là đầy đủ tiện nghi thì họ Kiều này xin nhận bại một hiệp đầu. Nhưng bây giờ, bây giờ thì tình hình đã khác rồi...

Vừa nói vừa cho tay ra sau lưng rút ra một cặp binh khí lạ lùng, dưới ánh đuốc rơi vào lấp lánh, món binh khí xem y như hai cái câu liêm cán cụt. Chính cặp binh khí này đã giúp cho Kiều Ngũ thành danh “Hùng Sư”, nó là cặp “Thanh Sư Trảo”.

“Hùng Sư” Kiều Ngũ đã bằng lòng dùng binh khí, một điều làm cho quần hào cảm thấy phần chần lạ thường, vì trong hiệp đầu sở dĩ họ Kiều sa vào hiểm cảnh là bởi vì trong tay không có binh khí.

Chỉ trong nháy mắt, cặp “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ đã loáng lên.

Hàn Linh cũng đã cẩn thận tung mình dậy...

Tiếng thép chạm vào nhau khua lên những tiếng rợn người, chỉ trong khoảnh khắc mỗi bên đã đánh trọn năm chiêu.

Họ giao đấu với nhau lẹ đến nỗi không một ai nhìn kịp chiêu thức mà họ đem ra sử dụng.

Thân ảnh của Hàn Linh luôn luôn ở trên không, vì song kiếm sử dụng bằng đôi chân, cho nên khi nào cần chắm xuống đất cũng chỉ chắm để mà lấy thế, rồi thân hình lại cũng lờng lờng trên không. Tuy nhiên, những phút lãng không như thế là những phát cực kỳ lợi hại.

Quần hào có mặt tuy đều là những tay từng quen trận mạc, nhưng chưa một ai từng thấy kiếm pháp kỳ dị và lợi hại như thế bao giờ, hồ cùng trở mắt nhìn xem gằn như ngơ ngẩn.

Không ai bảo ai, mà cũng không ai chú ý, nhưng tự nhiên cuộc đấu thu hút họ lần lần xoắn lại chung quanh như một vòng vây nho nhỏ...

Hàn Linh cười khẩy:

- Thật là chán ngấy.

Cùng một lúc với câu nói, thanh kiếm nơi chân hấn “chổng” nhẹ lên “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ để lấy đà vút thẳng lên lỗ hồng mà Kiều Ngũ đã phá ra để rơi xuống đất lúc nãy, thân hình hấn bắn lên trên mái tre như một chiếc pháo thẳng thiên.

Kiều Ngũ chỉ thấy trước mắt hoa lên, thì đã nghe tiếng Hàn Linh lanh lảnh trên mái rập:

- Có dám lên đây không?

Hoa Tứ Cô vội kêu lên:

- Coi chừng mắc bẫy, hấn đã giữ ngang lỗ hồng...

Tiếng của nàng chưa dứt thì Kiều Ngũ đã vươn mình phóng thẳng lên trên.

Nhưng, thay vì phóng lên ngay lỗ hồng lúc nãy, Kiều Ngũ lại dùng cặp “Thanh Sư Trảo” phá ra một lỗ khác lao lên.

Quần hào ùn ùn kéo nhau ra ngoài trông lên cho dễ. Quả thật trận đấu đã làm cho họ say mắt.

Họ ra đến bên ngoài thì trên mái rập ánh thép đã cuộn lên như chong chóng và lẽ tự nhiên đó là đôi “Thôi Trung Kiếm” của Hàn Linh xoắn chặt trên đầu Kiều Ngũ.

Cuộc chiến đầu tiên diễn ra trên nóc rập trở xuống đất, rồi bây giờ lại từ dưới đất dẫn ngược lên trên, kể thì nghe lâu, nhưng sự thật thì thời gian rất ngắn. Và nhất là ánh thép của hai món binh khí chớp nhoáng thì lại càng lạ nhiều hơn nữa. Sinh mạng của hai người chỉ phớt qua trong đường tơ kẽ tóc, cho đến những kẻ bàng quang nhất đứng xem cũng phải rùng mình.

Một trăm lẻ bảy thế “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ, vừa đánh, vừa đâm, vừa phạt ngang, vừa móc ngược, thứ ngoại môn công phu hấn hữu đã làm cho quần hào loé mắt, thêm vào đó, cặp “Thôi Trung Kiếm” của Hàn Linh, trong võ lâm đã chưa từng thấy mà

cũng chưa từng có nghe đến bao giờ. Họ đánh nhau bằng những chiêu sinh tử, mà chỗ lợi hại nhất của Hàn Linh là từng kiếm từng kiếm nối tiếp nhau như xâu chuỗi trong thế liên hoàn càng làm cho việc sinh tử của đôi phương càng mong manh hơn nữa.

Cho nên, thêm mấy mươi chiêu kế tiếp, vàng trán rộng của Kiều Ngũ đã bắt đầu lâm tím mồ hôi...

Hoa Tứ Cô đứng phía bên dưới mím chặt vành môi, hai bàn tay nắm cứng, tim đập nghe thành thịch... tinh thần còn căng thẳng hơn chính mình giao đấu.

Phía bên ngoài rập, ba người xuất hiện cùng một lúc với Kim Bất Hoán vẫn ẩn mình trong bóng tối theo dõi trận đấu không nháy mắt...

Người thứ nhất khẽ thở ra:

- Kiểm pháp Hàn Linh quả thật lợi hại.

Người thứ hai gật gật đầu mà vẫn không rời trận đấu:

- Xem mãi tôi cũng vẫn chưa tìm ra khe hở của nó để mà phá giải, không biết hẳn phải luyện bao lâu mới được đường kiếm ngoại hạng võ lâm như thế.

Người thứ ba mỉm cười:

- Nhưng trên đời này đâu có môn võ công nào là không có thể phá giải?

Người thứ nhất gặng lại:

- Nhưng với kiếm pháp của họ Hàn này thì phá giải làm sao? Huynh cứ nhìn kỹ

đi.

Người thứ ba nói chậm chậm:

- Lấy thoái để mà tiến, lấy hư để làm thực đó là yếu tố căn bản.

Lặng thinh một lúc, người thứ nhất kêu lên:

- Đúng rồi, nếu dùng phương cách đó có lẽ sẽ thành công... nếu Hàn Linh mà đánh vượt một kiếm thì hẳn sẽ không có chỗ mượn đậu... và vì thế... vì thế hẳn sẽ rơi xuống...

Người thứ hai tiếp theo:

- Khi đã bị rơi, cho dù hẳn có điểm kiếm trên mặt đất hoặc trên bàn gỗ để lấy lại đà thì cũng đã lỡ đi một bộ... kiếm pháp của hẳn lấy nhanh làm chủ, cốt làm cho đối thủ không kịp lấy hơi, nên khi đã bị lỡ một bộ rồi thì sẽ khó mà phát huy đúng mức...

Người thứ nhất thở ra:

- Chỉ tiếc vì Kiều Ngũ chưa nghĩ ra cách phá đó...

Người thứ ba mỉm cười:

- Nhưng đó cũng không phải là cách phá duy nhất.

Người thứ hai hỏi:

- Còn có cách phá khác nữa à?

Người thứ ba nói:

- Kiếm pháp đó còn bị một khắc tinh rất dữ.

Người thứ hai hỏi:

- Có phải khắc tinh đó là anh?

Người thứ ba cười:

- Không phải tôi, mà chính là anh.

Thoáng một giây suy nghĩ, người thứ hai vụt cười:

- Đúng rồi, cũng không phải tôi mà là món binh khí của tôi. Chính nó là một khắc tinh nguy hiểm của hấn.

Người thứ ba kể tai nói thật nhỏ:

- Vì lẽ đó, cố đợi thêm một chút rồi anh ra mặt là ăn chắc. Biết lợi dụng ưu điểm của nó chứ?

Người thứ hai gật gù:

- Biết rồi, biết rồi...

Người thứ nhất như chợt hiểu, vỗ nhẹ tay:

- Quả là diệu kế, nhưng sao anh lại đoán chắc là Kim Bất Hoán giết Tả Công Long?

Người thứ ba nói:

- Nếu không phải hấn giết thì tại làm sao hấn dám chắc rằng Tả Công Long đã chết? Và nếu không biết chắc Tả Công Long đã chết thì làm sao hấn dám nghĩ đến chuyện đoạt chức vị bang chủ Cái Bang?

Trong khoảng thời gian ba người này bàn định, thì trong kia Kiều Ngũ áo hai lớp đã đầm ướt mồ hôi...

Nhưng vốn là con người thà chết chứ không chịu nhục, cho nên mặc dù đã gần kiệt sức, họ Kiều vẫn quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.

Cặp “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ vẫn hùng hổ tấn công...

Hàn Linh lui dần từ phía đông dẫn lại phía nam góc rạp...

Luôn cả Hoa Tứ Cô cũng không thấy hiện tượng sắp bại đến nơi của Kiều Ngũ thì quần hào làm sao thấy được, họ cứ một mực hoan hô cổ võ...

Nhiều người đã phải buông lời khen lớn:

- Thật là hảo hán, thật xứng danh hiệu “Hùng Sư”. Thấy không, thậm chí không hề thối lui một bước...

Sự thật thì họ đâu có biết rằng chính thế kiếm của Hàn Linh đã buộc Kiều Ngũ phải làm như thế, phải cứ tiến tới mãi mãi, phải đánh những đòn trí mạng cho đến khi kiệt sức...

Kiếm và trảo chạm nhau toé lửa chớp giăng, hoà với tiếng reo hò, mặc nhiên báo hiệu cho giờ phút cuối cùng của Kiều Ngũ mà không một ai hay biết...

Tình thế nguy kịch đó chỉ có năm người hiểu rõ, đó là Hàn Linh, Kiều Ngũ và ba bóng người bàn tính ngoài vòng.

Thình lình họ Hàn cười hăng hắc:

- Ba chiêu nữa nhé.

Một câu nói ngầm chứa lời hứa hẹn dữ dằn, một câu nói thật chứ không phải là hăm dọa...

Thế nhưng, khốn khổ làm sao, bên dưới lại có kẻ cười thầm vì cho rằng Hàn Linh lớn lối để mà vót vát...

Cả hai chân của Hàn Linh lại trở về thế liên hoàn...

Kiều Ngũ lật đật hát ngược “Thanh Sư Trảo”...

Xoảng. ...

Bình khí lại chạm vào nhau, ánh lửa toé ra...

Ngay lúc đó Hàn Linh cho tay vào lưng, ánh thép lại loáng lên, nơi tay đã thêm một thanh kiếm nữa...

Thật không ngờ, Kiêu Ngũ không ngờ, mà cũng không một ai ngờ rằng Hàn Linh lại sử dụng thêm thanh kiếm thứ ba.

Và thanh kiếm đó mới đúng là một thanh trí mạng trong ba thanh kiếm độc.

Kiều Ngũ vừa tung “Thanh Sư Trảo” hứng lấy cặp song phi, thì thanh kiếm thứ ba đã từ trên chia xuống...

Đã không còn chỗ lui lại, mà cũng không còn tay đâu để đỡ thanh kiếm sau cùng, Kiêu Ngũ toát mồ hôi...

Tiếng hoan hô bên dưới bây giờ thành tiếng kêu hốt hãi...

Trong lúc sinh mạng của Kiêu Ngũ nằm ngang trên sợi tóc ấy, từ ngoài bóng tối, ngay nơi chỗ ba người nấp nãy giờ có tiếng rít nhanh: - Buông.

Vút. ...

Tiếp liền theo tiếng nói, gió xé vụn ra thành tiếng, dẫn đến sau lưng Hàn Linh...

Quần hào chưa kịp phát giác tiếng gió, thì ám khí đã đến sát mục tiêu, quả là người ném nó có một nội lực phi thường.

Hàn Linh tái mặt, không còn thì giờ tính chuyện giết người, hấn thu thanh kiếm thứ ba quật ngược ra sau lưng để “tiên bảo kỹ thân”...

Keng. ...

Tiếng dội nhỏ thật nhanh, âm hưởng ngắn ngủn nhưng tiếng gió nghe rất mạnh, cánh tay cầm kiếm của Hàn Linh bị dồn tề điệp...

Hấn lòng lộn thét lên: - Kẻ nào? Hãy ra mặt đối đầu.

- Có ngay.

Giọng trả lời y như chuông gió phát ra từ phía ba bóng người hồi nãy, và cũng từ nơi đó một chiếc bóng vút lên.

Thật là thần tốc, Hàn Linh mới vừa ngưng kiếm ngồi khoanh xuống thì chiếc bóng đó đã tới ngay trước mặt.

Trong ánh sáng lờ mờ, chiếc bóng hiện rõ một người lực lưỡng, ngực áo banh ra giữa trời đông giá tuyết và đầu tóc rối bời, hai mắt tròn xoe...

Chu Thất Thất từ bên dưới buột miệng kêu lên:

- Con mèo hoang...

Thắng Huyền đứng gần bên cũng tặc lưỡi:

- A... không dè hấn lại có một thân pháp kinh người như thế...

Hùng Miêu Nhi quay lại phía Kiều Ngũ:

- Kiều huynh nhường cho tôi hỏi chuyện tên này nhé.

Kiều Ngũ thở ra:

- Được rồi.

Không nói thêm một tiếng nào, Kiều Ngũ quăng mình xuống rạp, Hoa Tứ Cô đã chực sẵn mừng tươm nước mắt.

Hàn Linh nhìn theo bằng tia mắt hằm hằm toé lửa...

Hùng Miêu Nhi quay lại cười ha hả:

- Thêm một kẻ chuyên thọc gậy phá người đây, sao ngồi đó? Chớ kiếm đứng lên đi chớ.

Hàn Linh trừng trừng đôi mắt, không thềm nói mà cũng không thềm động đậy.

Hùng Miêu Nhi lại cười:

- Chờ ta ra tay trước là khôn đốn lăm đấy nhé. Hôm ở Duyệt Tân Lâu người đã thấy ta không thích ra tay trước rồi mà.

Tia mắt lửa của Hàn Linh vụt tối sầm lạnh ngắt...

Ở phía dưới, Cao Tiểu Trùng cười hì hì:

- Người đó sẽ thắng.

Tiền Công Thái hỏi:

- Làm sao biết được?

Cao Tiểu Trùng nói:

- Hấn không ra tay trước là hấn thắng.

Tiền Công Thái nhè nhẹ lắc đầu:

- Chưa ...

Tiếng “chắc” của Tiền Công Thái chưa nói tròn thì Hàn Linh đã hét lên một tiếng, thân ảnh hấn bắn ra cùng một lúc với cặp kiếm “song phi”.

Y như thế, bất cứ đánh với ai, cặp kiếm cũng chia về phía yết hầu của đối phương...

Hùng Miêu Nhi bật cười ha hả thụt lui luôn ba bước...

Hàn Linh vẫn còn đà lăn mình trên không nửa vòng, tung kiếm theo tới tấp.

Hùng Miêu Nhi thụt lui ba bước nữa, tay phải đặt lên chiếc bầu rượu óng ánh treo ở bên lưng...

Bên dưới, Cao Tiểu Trùng lại cười hì hì:

- Tôi nói hấn sẽ thắng.

Tiền Công Thái cau mặt:

- Lui không mà sao lại thắng?

Cao Tiểu Trùng chưa kịp nói thì Hàn Linh đã quăng mình tới lần thứ hai...

Vì đã mất đà, nên hấn phải xà mình xuống điểm kiếm lên nóc rạp để mượn thế tung lên, và lần này, hấn lại dùng đúng thế “oan ương song phi”, thanh kiếm thứ nhất nhoáng lên, thanh kiếm thứ hai tiếp tới...

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Đây rồi.

Chiếc bầu rượu vung lên đón lấy ánh kiếm ngời ngời...

Kịch... Kịch. ...

Hai tiếng chạm khua lên nghe rất lạ tai, hai thanh kiếm cùng chạm đúng vào bầu

rượu.

Hàn Linh định mượn vào cái đỡ của đối phương để đưa kiếm vào biên thế, không ngờ, thật không ngờ ... cả hai thanh kiếm đều bị chiếc bầu hít cứng, y như hai chân bị người tóm chặt trong tay.

Chiếc bầu rượu lạ lùng đã từng hít trọn ám khí cực độc của “mụ già áo xanh” hôm nào, nó đã bị Trầm Lăng nhận biết là món binh khí được luyện thành bởi chất nam châm cực mạnh, thêm vào đó, Hùng Miêu Nhi lại điều hoà nội lực độc môn, làm cho sức hút của chiếc bầu gia tăng gấp trăm lần...

Hai thanh kiếm dữ dằn của Hàn Linh bị chiếc bầu hút cứng.

Giá như ai khác, khi bị hút như thế thì chỉ cần buông tay là thoát, nhưng Hàn Linh thì không được, vì đôi kiếm đã được thắp cứng để thay thế cho đôi chân cụt, quả là một tai hại kinh hồn.

Trong khi hoảng hốt, Hàn Linh lật đật vung thanh kiếm trên tay theo thế “Tà Tiễn Hoa Sơn”, nhưng đây lại là một tai hại nữa, vì thanh kiếm thứ ba chưa làm gì được thì lại cũng đã bị dính cứng vào chiếc bầu...

Hùng Miêu Nhi cười ha hả:

- Bây giờ thì liệu đã quạt đầu như vật nhái được chưa?

Miệng thì nói lạ, nhưng tay lại hành động từ từ, Hùng Miêu Nhi có lẽ muốn biểu diễn thật chậm để “khán giả” được xem ngoạn mục...

Quần hào bên dưới vỗ tay vang dội....

Ngay giữa lúc cực kỳ nguy khốn, tay trái Hàn Linh ánh sáng vụt loé lên...

Ba thanh kiếm đã dính cứng trong chiếc bầu, bàn tay trái lại lộ thêm ngọn trủy thủ, nhưng thay vì nhắm vào Hùng Miêu Nhi, ngọn trủy thủ nơi tay Hàn Linh lại gạt mạnh xuống hai “Thôi Trung kiếm” của mình...

Ngọn trủy thủ quả là báu vật chém sắt như chém bùn, chỉ nghe hai tiếng khua lên rất ngọt, hai thanh kiếm chấp nơi chân của Hàn Linh bị tiện ngang làm bốn đoạn...

Thân mình đã được tự do, Hàn Linh ấn mạnh tay phải, cánh tay còn bị dính bởi thanh kiếm hít nơi chiếc bầu, vừa ấn vừa buông toàn thân bắn hẳn ra ngoài hơn hai trượng và lăn thêm mấy vòng nữa mất hút vào bóng tối.

Chiếc bầu rượu của Hùng Miêu Nhi còn dính lại một thanh kiếm nguyên và hai ngọn kiếm bị tiện ngang.

Hàn Linh thoát thân mang theo hai thanh kiếm cụt dưới chân và ngọn trủy thủ, một báu vật đã cứu mạng hắn.

Bốn phía quần hào há hốc mồm kinh ngạc, trên nóc rạp Hùng Miêu Nhi cũng đứng sững sờ...

Thật lâu, Hùng Miêu Nhi lắc đầu cười gượng:

- Thật không dè hắn còn ngọn thép thứ tư.

Đại thế kể như hồng bét, Kim Bất Hoán dậm căng rút lui, nhưng Hùng Miêu Nhi đã cười ha hả đứng chắn ngang trước mặt...

Kim Bất Hoán cười nịnh:

- Hùng huynh thật là tài...

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Định khen khoả lấp hả?

Kim Bất Hoán đầu dụ:

- Tại hạ với Hùng huynh từ trước đến nay vốn không thù oán...

Hùng Miêu Nhi sặc cười:

- Kim Bất Hoán, ngươi cứ cố lựa lời để làm cho lỗ mũi ta phồng lên cũng vô ích thôi. Ta có tha ngươi thì rồi Trầm Lăng cũng sẽ lột cái da mặt dày mo của ngươi thôi.

Và quay mặt ra bốn phía, Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Các bằng hữu Cái Bang hãy nghe cho rõ, Tả Công Long đã bị người này hãm hại.

Câu nói của Hùng Miêu Nhi đã làm cho quần hào bàn tán xôn xao, về phần đông ai cũng biết tâm địa của Kim Bất Hoán, họ đã sớm không tin y và bây giờ thì đám môn đệ Cái Bang chòn vòn xông tới.

Kim Bất Hoán biến sắc la bài hãi:

- Ngươi ... ngươi với ta không thù oán, tại sao... tại sao ngươi lại đổ oan cho ta như thế?

Tuy hấn cổ la át, nhưng giọng đã run run...

Hùng Miêu Nhi cười khẩy:

- Bình sinh ta không hề biết đổ oan đổ vạ cho ai cả, ta nói có chứng cứ đàng hoàng chứ.

Nghe đến hai tiếng “chứng cứ” Kim Bất Hoán càng run lên hơn nữa, nhưng hấn vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh:

- Chứng cứ à? Đâu, đưa xem.

Hùng Miêu Nhi gằn gằn:

- Kim Bất Hoán, chuyện đen tối của ngươi làm, ngươi tưởng đâu không ai biết được, ngươi nghĩ rằng không ai có thể có chứng cứ để hài tội của ngươi à?

Kim Bất Hoán gân cổ:

- Ừ, có thì cứ việc đưa ra.

Hùng Miêu Nhi ngó chăm chăm vào mặt Kim Bất Hoán:

- Được, ta sẽ đưa người ra làm chứng, ai làm chứng thì không chắc chứ người này thì ngươi sẽ không chối cãi được.

Kim Bất Hoán đảo đảo con mắt chột:

- Ai? Ai đâu? Đưa ra xem mặt kẻ nào dài lưỡi thế? Đâu?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Người ấy chính là Tả Công Long. Sao? Được không?

Kim Bất Hoán tái mặt:

- Người ... người nói... nói sao?

Hùng Miêu Nhi hét lớn:

- Kim Bất Hoán, người tưởng một ngọn chủy thủ ấy đã hại được Tả Công Long à? Không đâu, ông ta hãy còn sống nhăn.

Bây giờ thì Kim Bất Hoán run ngó thấy, con mắt chột của hắn chớp lia chớp lia...

Hùng Miêu Nhi quát lên như sấm:

- Kia kia, người hãy mở to con mắt mà xem.

Theo ngón tay chỉ của Hùng Miêu Nhi, Kim Bất Hoán và mọi người nhìn lên góc rạp phía đông, từ trong tận cùng, một người từ từ đứng dậy...

Kim Bất Hoán không tự chủ được, từ từ thối lui...

Bóng tối tuy nhá nhem không thấy rõ thần sắc, nhưng không một ai không nhận ra tướng mạo của người vừa mới đứng lên, quả đúng là Tả Công Long.

Quần hào cùng một lượt đứng lên, đám môn đệ Cái Bang kêu lớn:

- Tả trưởng lão. ...

Như bị một cú sét mang tai, Kim Bất Hoán đứng sững một lúc lâu rồi vụt hét lên:

- Giả, giả mạo, chính tay ta đã cầm sâu ngọn chủy thủ...

Bị cú bất thành linh, Kim Bất Hoán hoảng hồn nói lộ, đến chừng nghĩ kịp thì đã muộn rồi, hắn lật đật quay đầu bỏ chạy...

Nhưng giữa mấy trăm ngàn môn hạ Cái Bang y như miệng túi thắt chặt lại và nhất là có “con mèo hoang” đứng sát một bên, không ngó tới không ngó lui, Kim Bất Hoán gầm lên một tiếng phóng tuốt lên nóc rạp...

Không dè Tả Công Long bỗng từ từ ngã xuống, từ phía sau ông ta phóng ra một người. Khắc tinh của Kim Bất Hoán, gã thiếu niên đỉnh đạc khôi ngô: Trầm Lăng. ...